

сторятъ по-добре да се върнатъ — войниците вече заминаватъ.

— Война, война има! — казватъ имъ войниците.

Но тѣ вече знаятъ, знаятъ! По-бързо отъ свѣткавица злокобната вестъ е обиколила навсѣкжде, проникнала е до всѣко огнище. Сърдцата болезнено сж се свили и широкоразтворенитѣ и плахи очи напраздно сж потърсили въ онѣмѣлитѣ дворове липсалия братъ, липсалия баща, едничкия може би снѣ.

Тихоплачеци, женитѣ отминаватъ.

Ние се спираме следъ малко — почивка. Съ Рандевъ останахме на края на колоната. Предъ насъ стоеше старецъ. Навѣрно слѣпъ — изподъ кървавитѣ, подути клепачи гледаха бѣли, безжизнени зеници. Водѣше го малко, плахо момиченце. Далечниятъ хѣлмъ надъ Шахлии все още не бѣше замлѣкналъ. Но отъ тая височина, на която почивахме, ние очудени се заслушахме. Достигнаха до насъ неяснитѣ широки вълни на мощни, бурни викове. Да, ура, пакъ ура. Ура отъ Хасъмъ-Беглии, дето бѣше нашиятъ полкъ, ура отъ Урумъ-Беглии, бивака на 42. полкъ, ура отъ Казълъ-Агачъ — шумнитѣ полкове на първа дивизия. Отъ всички страни се издигаха тия буйни викове, разливаха се и пълнѣха небето — широко и страховито бучение на невидимъ океанъ.